

Arrest

nr. 64 339 van 1 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. MUYLAERT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Puttur in Jaffna district, Sri Lanka. U oudere broer zou sinds 1995 of 1996 lid geweest zijn van de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE). Omwille daarvan kreeg uw gezin sinds eind 2006 – begin 2007 problemen met het leger. Zij zouden namelijk op de hoogte zijn geweest van de activiteiten van uw broer en kwamen regelmatig langs bij u thuis om te vragen waar hij was. Op 15 januari 2008 kwamen militairen bij u thuis binnen gevallen op zoek naar uw broer. Uw vader werd geslagen en toen uw moeder tussenbeide wilde komen, werd ze neergeschoten, waarna ze overleed. Wanneer u naar school ging, moest u steeds een kruising passeren waar militairen stonden. Omdat u daar telkens werd lastiggevallen, ging u via de binnenwegen

naar school. Op een dag werd u daar aangetroffen door de militairen. Ze brachten u naar een verlaten woning en hielden u enkele uren vast. Daarna werd u weer vrij gelaten. Vroeger diende uw vader zich dagelijks te melden in het legerkamp van Puttur. Na de dood van uw moeder deed uw vader dit niet meer. Daarom eisten de militairen dat u zich elke dag zou melden in het legerkamp. U deed dit en werd daarbij lastiggevallen en geslagen. Omwille van deze problemen met het leger besloot u het land te verlaten. Uw oom regelde voor u een smokkelaar. Samen met de jongere broer van de smokkelaar reisde u van Puttur naar Jaffna en vervolgens per bus naar Colombo. Samen met de smokkelaar nam u in Colombo een vlucht naar een voor u onbekend land. Daar diende u over te stappen op een tweede vlucht en kwam u later aan in een ander onbekend land. Na aankomst daar werd u per auto naar een woning gebracht. Een maand later werd u naar een ander land gebracht waar uw vingerafdrukken werden genomen. Nog diezelfde dag keerde u terug naar de woning waar u verbleef. Zo'n twee maanden later kwam ook uw huidige partner aan in de woning en werden jullie naar België gebracht. Op 15 december 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uw partner, S.D. (...) (O.V. 6.546.858), met wie u niet officieel gehuwd bent, doch met wie u samenwoont in België en met wie u hier een kind kreeg in december 2010, verliet Sri Lanka in december 2009. Hij reisde naar Europa waarna jullie samen naar België reisden om asiel aan te vragen. Uw partner verklaart dat hijzelf eveneens problemen kende met de overheid in Sri Lanka.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw nationale identiteitskaart, uw geboorteakte, uw schoolkaart en de overlijdensakte van uw moeder. Uw partner legde eveneens zijn identiteitskaart en geboorteakte voor, alsook een bijstandskaat van het IDP kamp.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Omwille van onderstaande redenen zijn er namelijk vragen gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zeer summiere verklaringen aflegde omtrent uw reis van Sri Lanka naar België. Zo verklaarde u op 1 september 2009 Sri Lanka te hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS p. 2). U kon echter niet zeggen met welke luchtvaartmaatschappij u gevlogen hebt, noch in welk land u diende over te stappen (zie gehoorverslag CGVS pp. 3-4). Vreemd genoeg wist u dan weer wel te vertellen dat beide vluchten het nummer RJ147 hadden (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Verder zou u ook niet weten in welk land u na de tweede vlucht geland bent. Dat u dit aan de reisagent vroeg maar dat hij boos werd en het u niet vertelde (zie gehoorverslag CGVS p. 4) is geen afdoende verklaring. U verbleef namelijk meer dan drie maanden in dit land. Dat u gedurende die periode op geen enkele manier zou hebben kunnen achterhalen waar u zich bevond, is niet geloofwaardig. Voorts zou u na een maand gedurende enkele uren naar een ander land zijn gegaan waar uw vingerafdrukken werden genomen. U kon echter opnieuw niet zeggen in welk land dit was en ook over de plaats waar dit gebeurde bleef u zeer vaag. Zo wist u enkel te zeggen dat er veel mensen zaten. U wist niet of het een plaats was waar u asiel kon aanvragen en hoewel u er een uur in een zaal hebt moeten wachten, zou u ook niets gezegd of gevraagd geweest zijn (zie gehoorverslag CGVS pp. 4-5). Dat u gedurende drie maanden en half ergens verbleef en daar zodanig weinig kunt over vertellen, zelfs niet eens het land waar dit was, is echter weinig aannemelijk.

Ook wat betreft de documenten waarmee u naar België bent gereisd, dient te worden opgemerkt dat u hierover zeer weinig kon vertellen. Zo wist u zelfs niet eens op welke naam het paspoort stond. De smokkelaar zou de documenten bij zich hebben gehad en u diende hem enkel te volgen. Hij zou ook geen afspraken met u hebben gemaakt over wat u moest doen in geval van paspoortcontrole (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Een dergelijk gebrek aan informatie betreffende uw eigen paspoort valt evenwel niet in overeenstemming met de gang van zaken op Europese luchthavens, zeker wanneer het internationale vluchten betreft van buiten de Europese Unie, waarbij het risico om door het luchthavenpersoneel aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen, en dit steeds strikt individueel, groot is. Gezien dit risico kan er van u worden verwacht dat u omtrent voormelde gegevens meer details zou kunnen verstrekken. Indien u werkelijk met een vals reispaspoort naar België zou zijn gereisd, kan bijgevolg worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in dit document. Bovenstaande vaststellingen zetten dan ook

fundamenteel de geloofwaardigheid van de door u geschetste reisroute en/of omstandigheden waarin u Sri Lanka verliet op de helling. Uit wat voorafgaat kan bovendien worden aangenomen dat u Sri Lanka met uw eigen paspoort verliet wat de geloofwaardigheid dat u door het leger wordt gevisieerd ondermijnt.

Verder kan er omwille van de volgende redenen weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de problemen die u kende in Sri Lanka en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van herkomst te verlaten. Zo verklaarde u dat uw broer sedert 1995 of 1996 actief was bij de LTTE. Hierdoor zouden u en uw gezin sedert eind 2006 of begin 2007 problemen hebben gekend met het Sri Lankaanse leger (zie gehoorverslag CGVS pp. 6-7). Het is echter merkwaardig dat u pas ongeveer elf jaar nadat uw broer lid zou zijn geworden van de LTTE voor het eerst problemen zou hebben gekend. Verder verklaarde u uw vader zich elke dag diende te melden in een legerkamp. Na het overlijden van uw moeder ging uw vader niet meer en daarom kwamen de militairen u thuis lastig vallen en eisten dat u zich elke dag kwam melden (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Het is echter niet aannemelijk dat indien uw vader zich dagelijks moest melden en dit op een dag niet meer doet, dat het leger hier geen gevolg aan geeft en dat u zich dan plots moest gaan melden. Uw verklaring dat u bij deze meldingen vaak zou zijn lastiggevallen, in dergelijke mate dat u besloot uw land te verlaten, is helemaal niet overtuigend. Zo hebt u in de eerste plaats al nooit ergens melding gemaakt van deze wanpraktijken. Uw verklaring dat u nergens terecht kon omdat u altijd voorbij de kruising moest waar militairen aanwezig waren die allerlei vragen stellen, kan niet overtuigen. Daarenboven verklaarde u zelf dat er een bus was die naar het ziekenhuis rijdt en die niet wordt gecontroleerd door het leger (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Op de vraag waarom u dan niet die bus nam om in het ziekenhuis melding te maken van uw problemen stelde u bang te zijn om nog meer problemen te krijgen met het leger. Ook dit is geen afdoende uitleg. Verder contacteerde u ook nooit een mensenrechtenorganisatie of advocaat om melding te maken van uw problemen. Ook uw verklaring dat u geen verwondingen opliep, enkel wat inwendige pijnklachten, nopen ertoe de geloofwaardigheid van uw problemen met het Sri Lankaanse leger danig te relativieren. Dit blijkt overigens ook uit de lange tijd waarmee u gewacht hebt uw land te verlaten. Hoewel u zich dagelijks diende te melden sinds het overlijden van uw moeder op 15 januari 2008 verliet u Sri Lanka pas op 1 september 2009. Uw verklaring daarvoor, namelijk dat niemand u hielp (zie gehoorverslag CGVS p. 8), kan niet overtuigen. Indien u gedurende al die tijd ernstige problemen kende met het Sri Lankaanse leger, kan er van u worden verwacht dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om ergens bescherming te zoeken of uw land te verlaten. De vaststelling dat u naliet dit te doen en hiervoor geen afdoende uitleg voor kon geven, ondermijnen dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorhanden profiel van verdachte bij betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale identiteitskaart en uw geboorteakte bevestigen louter uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Ze volstaan echter niet om uw asielaanvraag te staven. Tenslotte kan er nog gewezen worden op het feit dat in het kader van de asielaanvraag van uw

partner Sanmugam Dasanikanthan (O.V. 6.546.858) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204 stuk 8 in bijlage van het verzoekschrift). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Zoals verzoeker stelt moet niet bewezen worden dat de vervolging effectief zal plaats hebben of reeds plaats gehad heeft (stuk 9 in bijlage van het verzoekschrift).

2.1.2. Verzoekster stelt dat haar reis volledig geregeld werd door de reisagent. Hij wou verzoekster er geen informatie over geven.

De Raad meent zoals verweerder stelt dat de onwil van haar begeleider om haar details betreffende de reis mee te delen geen verklaring is voor het merendeel van de elementen die wat dit betreft in de bestreden beslissing werden opgenomen. Waarom zou verzoekster de hulp van haar begeleider nodig hebben gehad om uit te maken met welke luchtvaartmaatschappij zij Sri Lanka verliet, in welk land zij diende over te stappen, in welk land ze na de tweede vlucht terecht kwam en in welk ander land haar vingerafdrukken werden genomen. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot de inhoud van de documenten waarmee verzoekster naar België zou zijn gereisd. Hieruit volgt een vermoeden dat

verzoekster –zoals gesteld in de bestreden beslissing – met eigen paspoort gereisd heeft, hetgeen de geloofwaardigheid dat zij door het leger geïmagineerd zou worden ondermijnt.

2.1.3. De Raad meent dat het asielrelaas van verzoekster niet eensluidend en coherent is en derhalve niet geloofwaardig.

Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet : « *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoonbaar met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

...

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

...

e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »

Verzoekster stelt in haar verklaring (stuk 14, nr. 5 en 30) dat zij sinds 2006 geen nieuws meer heeft van haar broer die lid is van de LTTE. Tijdens het gehoor stelt zij dat haar broer overleden is (gehoor, stuk 4, p. 2 en 4).

Verzoekster stelt dat ze niet dieper wou ingaan op de inwendige pijnklachten aangezien ze haar diep geschonden hebben. Haar raadsvrouw geeft aan dat het waarschijnlijk om verkrachtingen gaat zodat er begrip dient te worden opgebracht voor haar weigering om verdere details te vermelden.

Verweerder meent dat verzoekster tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal op geen enkel ogenblik aangaf het slachtoffer te zijn geworden van verkrachtingen. Verzoeksters stelde tijdens het gehoor in tegendeel dat ze enkel inwendige pijn opliep door het slaan. Verweerder meent dan ook dat het feit dat verzoekster geen details wou geven over de verkrachting geen afdoende verklaring is voor het feit dat ze helemaal niet alludeerde op het feit dat ze zou zijn verkracht.

De Raad meent dat verzoekster zowel in haar Verklaring als tijdens het gehoor duidelijk stelde dat zij misbruikt werd, namelijk uitgekleeft en dat de mannelijke soldaten zich misdroegen. Redelijkerwijze kan aanvaard worden dat dit een vermelding van verkrachting of seksueel misbruik betreft. Bij gebrek aan coherente verklaringen acht de Raad dit echter niet geloofwaardig.

Verzoekster stelt in haar verklaring (stuk 14, nr. 5) dat in januari 2008 haar moeder doodgeschoten werd, de vinger van haar vader afgesneden werd en zij meegenomen werd naar het kamp. Ze werd geslagen door de vrouwelijke soldaten “*en de mannelijke soldaten misdroegen zich, namen mijn kleren weg en ‘misdroegen’ zich.*”

Tijdens het gehoor (p. 7) vermeldt zij niet dat zij op dat ogenblik meegenomen werd naar het legerkamp en mishandeld. Zij werd door militairen gevonden op een binnenweg terwijl zij naar school ging. Soms werd ze opgesloten en misdroegen zich militairen.

De militairen kwamen vaak naar hun huis en zij moest zich dagelijks melden. Zij werd uitgekleeft en zij gedroegen zich op een verkeerde manier met haar. Zo werd zij vaak lastig gevallen en besloot daarom het land te verlaten. Later in het gehoor (p. 9) stelt verzoekster dat zij zich na het einde van de oorlog in mei 2009 niet meer geslagen werd, maar zich nog moest melden. Zij durfde niet gaan en verliet Sri Lanka omwille van die angst.

Deze verklaringen overtuigen niet. De Raad stelt vast dat verzoekster Sri Lanka pas op 1 september 2009 verlaten zou hebben. In haar Verklaring zou zij eenmaal misbruikt zijn in het legerkamp, terwijl dit tijdens het gehoor vaak het geval zou geweest zijn en op verschillende plaatsen.

De aangehaalde feiten, doding van haar moeder door het leger en verminking van haar vader in haar aanwezigheid en herhaaldelijk seksueel misbruik op verschillende plaatsen en ogenblikken zijn zeer ernstig. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij hierdoor zwaar getraumatiseerd werd. De Raad stelt echter vast dat er hiervan geen enkel bewijs wordt. Ter zitting ondervraagd met betrekking tot het eventuele bewijs van een trauma stelt verzoekster dat er in dit verband geen documenten zijn. Zij stelt dat zij medicatie neemt, maar er werd geen specifieke ziekte herkend. Er blijken ook geen bijzondere moeilijkheden uit het gehoorverslag en de bij het gehoor aanwezige advocaat maakte naar aanleiding van het gehoor ook geen enkele opmerking in dit verband.

Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit het haar niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker.

Weliswaar heeft verzoekster een originele overlijdensakte van haar moeder voorgelegd. Haar moeder zou overleden zijn op 15 januari 2008 wegens een schotwonde aan haar hoofd gepleegd door een onbekende persoon. Deze akte werd aangevraagd op 5 maart 2010 na de asielaanvraag van verzoekster in België. De Raad stelt vast dat het document een doding door een onbekende persoon vermeldt. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.1.4. Verzoekster stelt dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert ondanks de richtlijnen van het UNHCR waarin wordt gesteld het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten van Sri Lanka niet meer voldoende is om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Verzoekster heeft immers af en toe telefonisch contact met haar familie die nog in Sri Lanka woont en zij meent dat de situatie er nog steeds ernstig is. Ze krijgt ook vaak de vraag waar verzoekster is en de bedreiging dat indien zij gevonden wordt, zij de dood riskeert.

De Raad meent dat verzoeksters beweringen dat zij volgens haar familie nog steeds zou worden gezocht omwille van de redenen die zij naar aanleiding van haar asielverzoek aanhaalde louter beweringen betreft die geen bewijswaarde hebben. Wat betreft de inschatting van de veiligheidssituatie van Tamils uit het noorden en het oosten van Sri Lanka volstaat de getuigenis van verzoeksters familie niet om de conclusies van het UNHCR betreffende deze situatie te weerleggen.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal geen afzonderlijk degelijk onderzoek gevoerd heeft naar de subsidiaire beschermingsstatus. In geval van terugkeer vreest zij een mishandeling door het leger strijdig met artikel 3 van het EVRM en haar vader en jongere zussen hebben in Sri Lanka nog vaak problemen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De loutere verklaring dat haar vader en jongere zussen in Sri Lanka nog vaak problemen hebben is in dit verband geen bewijs.

Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS